

cserélteti ki a bemutatóra szóló részvényeket a névre szóló részvényekkel, nem ad szavazati jogot az ügyvezetésnek, stb.

A német részvényjogi irodalomnak s jogászgűléseknek régi tárgya a tőkeszerzés új módjainak meghonosítása. Ez a gondolat vezeti a reformot, amidőn a feltételes alaptőkeemelést és az előre megállapított vagy autorizált alaptőke intézményét (bedingte Kapitalerhöhung und genehmigtes Kapital) meghonosítja. A feltételes alajtőkeemelést esetén a társaság akként határozhat, hogy az alaptőkeemelést csak akkor hatályos, ha az új részvényekre egy más, harmadik személy opciót gyakorol a részére visszavonhatatlanul biztosított megszerzési jog alapján. A „genehmigtes Kapital” intézményénél az ügyvezetés jogosítva van arra, hogy újabb közgűlési határozat nélkül a piac viszonyainak kedvező alakulása esetén az előre megállapított részvénytőkét részvények kibocsátása útján megszerezheti. A részvénytársaságok egyesülési formái is gazdagodtak, mert lehetővé teszi korlátolt felelősségű társasággal, bányajogi társulatokkal, való egybeolvadást. Megkönnyítette a reform az átalakítási lehetőségeket is. Nagyjelentőségű rendelkezés, hogy a köznek a veszélyeztetése esetén a hatóság a részvénytársaságot kártérítés nélkül feloszlathatja.

JOGGYAKORLAT.

A judikatura kiemelkedő döntései.

A kir. Kúria polgári jogegységi tanácsának 83. sz. döntvénye megállapítja, hogy *hitbizományi zárlat* esetében a hitbizományi bíróság által a hitbizományi birtokos számára megállapított tartási összeg csak abban a részében lehet végrehajtási foglalatás tárgya, amely a hitbizományi birtokos és a tartási összeg megállapításánál esetleg számításba vett családtagok *létfenntartásának biztosítására* szükséges összeget meghaladja. A döntés ebben a kérdésben a hitbizományi bíróság hatáskörébe tartozik. A döntvény indokolása előttünk még nem ismeretes és így a döntvény méltatására csak következő számunkban térhetünk ki.

*

Örökbe fogadási szerződésnek az a rendelkezése, hogy a szerződés az illetékes hatóságok jóváhagyása után válik kötelezővé, nem egyéb, mint a jogszabályokra való utalás és nem ad jogot valamely félnek, hogy a jóváhagyásig a szerződéstől visszalépjenek, mert ly visszalépési jogot kifejezetten kell kikötni (P. III. 2099/1936.).

*

Ha felperes a *házasság felbontására* irányuló keresetét a H. T. 80. §-ának a) pontjára alapítja és abban egyedül a jogos indok nélküli elhagyást, nem pedig a további jogosulatlan különélést teszi kereset tárgyává, úgy a hat havi keresetelenyész-

tető határidő a jogosulatlan elhagyás tudomására jutásától számítandó (P. III. 1628/1936.). Irodalmilag vitás, vajjon a jogosulatlan különélés minősíthető-e a H. T. 80. §-ának a) pontja alá eső bontóoknak (Tóth György kúriai bíró úr cikke lapunk múlt évi folyamánának 510. és Neugröschel Endre cikke ugyanannak 597. oldalán). A Kúria döntése inkább Neugröschel álláspontját támasztja alá, csak szükségesnek tartja, hogy a felperes ne csak magát az elhagyást, hanem az annak következményeként előálló jogosulatlan különélést is bontó ok gyanánt érvényesítse.

Ha a férj oly írásbeli nyilatkozatot ad felperesnek, amelyben beleegyezik abba, hogy felesége őt megcsalhassa, úgy ez a multra nézve mentesíti a feleséget, a jövőre nézve azonban a felperes által adott nyilatkozat a per folytán visszavontnak tekintendő (P. III. 2582/1936.).

A feleségét visszahívó rendőr, aki a különélés óta a nőtlen rendőrök részére fentartott laktanyába költözött, visszahívó kérvényében köteles közölni azt is, hogy gondoskodott a feleség visszatérése esetére a házassági életközösség folytatására alkalmas lakásról. Ezt a közlést nem tartalmazó visszahívás tehát hatálytalan (P. III. 2799/1936.).

Gondnokság alá nem helyezett elmebeteg házassága cselekvőképtelenség folytán csak akkor érvénytelen, ha az elmebeteg eszének használatától meg van fosztva (P. III. 2131/1936.). Ez az állandó gyakorlat (v. ö. előző évfolyamunk 388. oldalán a P. III. 5174/1935. sz. esetet) az elmebetegségnek mintegy magasabb fokát feltételezi, amellyel szemben áll ellenkező véglet gyanánt az a praxis, amely a gondnokság alá nem helyezett elmeenyegéknek egyes, a mindennapi életben gyakoribb ügyleteit az elmeenyegesség dacára is érvényeseknek tekinti. Így tehát a gondnokság alá nem helyezett elmeenyegék és elmebetegek cselekvőképsége egy bizonyos gradációt tüntet fel.

*

A végleges nőtartásdíj mennyiségének kérdésében a férjnek a házasság megszűnése idejében volt állása az irányadó. Azok a változások, amelyek ugyanabban az állásában később bekövetkezett általános fizetésemelés vagy fizetéscsökkenés folytán állanak be, figyelembe jönnek; ezt azonban felperesnek kell bizonyítani. Viszont nem lehet számításba venni azt az illetménytöbbletet, amelyet a volt férj kinevezés, fokozatos előléptetés, vagy más hasonló uton szerez. (P. III. 2239/1936.).

A 411. sz. elvi határozatban megállapított azt a jogelvet, amely szerint a bontóperben fenn nem tartott végleges nőtartási igény utóbb már nem érvényesíthető, ismételten áttöri a Kúria olyankor, amidőn a felek a nőtartás kérdésében perenkívül külön megállapodásra léptek. (Pl.: P. III. 1673/1935., JH. 1936.)

32.) Ezt az elvet a P. III. 1339/1936. sz. feloldó végzés arra az esetre is kimondja, ha a felek a bontóper folyamatba tétele előtt a nőtartási igény felett tárgyalásokat folytattak. Ugyanez a végzés egy másik megállapítást is tartalmaz. Ha ugyanis a férj a házasság felbontásába csak úgy egyezik bele, ha a feleség a nőtartásról is lemond, úgy ez a megállapodás beleütközik a házassági jogról szóló törvénynek abba az elvébe, amely a házasságnak közös megegyezés alapján való felbontását kizárja; az ily megállapodás érvénytelen és ez esetben a feleség nőtartási igénye feléled. Ez az álláspont erősen vitatható. Érvénytelen ugyan a házasság felbontására irányuló megállapodás, nem érvénytelen azonban a H. T. kifejezett rendelkezéséhez képest a nőtartásról való lemondás és az ily lemondást az sem teszi és nem is teheti érvénytelenné, hogy össze van kapcsolva a közös felbontásra vonatkozó oly megállapodással, amely a házasság felbontása után amúgy is elvesztette minden aktualitását és amely véleményem szerint nem alkalmas arra, hogy a nőtartásra vonatkozó, önmagában érvényes és külön elbírálandó megállapodás semmisségét vonja maga után.

*

A *védjegy*törvény 10. §-a ugyan csak más termelő, iparos vagy kereskedő nevét köti védjegy használatánál az illetők beleegyezéséhez, ez a tilalom azonban a bírói gyakorlat értelmében mindenki javára fennáll; következik ez a névhez való jog általános érvényű szabályozásából. Senki sem tartozik tehát tűrni, hogy nevét harmadik személy a maga vállalatához a „kelendőség” fokozása végett reklám gyanánt használja. A „King Edward” szóvédjegy a „VIII.” megjelölés nélkül is félreérthetetlenül a volt angol király nevére utal és így beleegyezésének igazolása nélkül nevét védjegy céljára felhasználni nem lehet (P. II. 5006/1936.).

*

Birtokháborítást elkövethet a magyar állam is és ha az állam mint vagyonjogi személy a birtoklást gyakorló közegének az utasításai alapján követ el birtoksértést, az ilyen birtoksérelemért rendszerint egyedül az felel, aki arra az utasítást kiadta, hacsak az utasított közeg a kapott rendelkezést túl nem lépte. A P. V. 3070/1936. sz. ítélet e jogelv alapján utasítja el a magy. kir. állami méncsikótelep parancsnoka ellen saját személyében indított birtokkeresetet, mert a birtokháborításért kizárólag az utasítástadó kir. kincstár felel.

*

A *törlési kereset* a 424. E. H. szerint csak a telekkönyvezett anyagi jog oltalmára szolgál és nem indítható törlési kereset a *vételi ügylet formahibái* alapján — az adott esetben azon az

alapon, hogy az egyik előttemező tanu az aláírásnál nem volt jelen és a vevő helyett valaki szabályszerű meghatalmazás nélkül írta alá a szerződést (P. V. 2738/1936.). Vítás lehet, vajjon a jogügylet formakellékeinek megsértése nem minősül-e anyagi jogi kérdésnek. (Más folyamányát ugyanannak az alapelvnek l. előző évfolyamunk 591. old.).

*

A *telekkönyvi rendtartás 74. §-ában* foglalt szabályok nem vonatkoznak azokra az ingatlanokra, amelyek tulajdonjogát javára *közszerzemény* jogcímén bekebelezték be. Ez a szabály ugyanis kivételes szabály és így csak örökjogi, nem pedig élők közti jogcímen bekebelezett ingatlanokra alkalmazható (Ptk. V. 2796/1936.).

*

A *dollárvalorizáció* kérdésében a gyakorlat lényegében nem változott. A P. V. 2839/1936. sz. ítélet az előzőleg buzában és papírkoronában fennállott követelésnek 1926-ban dollárra átszámított összegét csökkentetlen kurzuson számítja át pengőre, aminek az sem akadálya, hogy a felperesek 1934-ben a kamatot csökkent árfolyamon jogfentartás nélkül fogadták el. Más azonban a Kúria álláspontja *dollárhagyományál* (P. I. 3728/1936.); minthogy dollár a hagyatékban nem maradt, a hagyományozott dollárösszeget a kifizetésiárfolyamon kell aranypengőre átszámítani. Az eladó azon a címen, hogy a vevő az átvállalt dollártartozást alacsonyabb kurzuson egyenlíti ki, gazdagodás címen megtérítést nem követelhet (P. VII. 4310/1936.). Ha a kereseti dollárösszeget a bíróság a fizetésiárfolyamon számítja át pengőre, a beszámítandó dollárkövetelés ugyanily kurzuson számítandó át és nincs helye annak, hogy a beszámítandó követelés átszámítása az esedékességiárfolyamon magasabb dollárárfolyamon történjék (P. VIII. 3913/1936.). Ennek a legutóbbi döntésnek a helyessége attól függ, vajjon azonos eredményre vezetne-e, ha mindkét szembenálló követelés átszámítása egyaránt esedékességiárfolyamon történne.

*

Az 1923-ban *buzaértékre* kiállított kötelezvény teljesítése buza szolgáltatása alakjában nem követelhető, mert a buzaértékben való kikötés pénzszolgáltatás kikötését jelenti. Minthogy pedig a kötelezvény kiállítása idejében a buza ára koronaértékben volt meghatározva, a kötelezvényben foglalt buzaérték meghatározásából is csak koronaértékre szóló pénztartozás keletkezett, amelynek átértékelésére pedig a valorizációs törvény irányadó (P. V. 2851/1936.). Ez a döntés csak akkor helyes, ha a kötelezvényben foglalt követelés *esedékessége* is a korona stabilizálódása idejénél korábbra esett.

*

Ha a kir. Kúria a fellebbezési bíróság ítéletét a felárrendelet életbelépte előtt oldotta fel, úgy a *felárrendelet* visszaható természetű rendelkezései az adott ügyre is alkalmazandók. Mint-hogy az ú. n. kompenzációs költségmegtérítés lényegében ugyan-azt a célt szolgálta, mint a rendelet szerinti felár: a felperes részére a felárnál kisebb kompenzációs költségmegtérítést meg kell ítélni (P. IV. 4046/1936.).

*

Ha nagyobb számú alacsonyabb értelmiségű fél ad ügyvédnek megbízást, úgy ezekből a körülményekből, valamint a feleknek az üggyhöz fűződő érdekelttségéből az következik, hogy mindegyik fél a közös *ügyvéd munkadíjából* csak a *réses aránylagos rész erejéig* felelős. A jogtudó felperesnek lett volna kötelessége, hogy díjazásának egyetemleges követelése felől ügyfeleit előzetesen tájékoztassa (P. VI. 2192/1936.).

*

Vételnél *kikötöttnek* tekintendő minden *tulajdonság*, amelynek az eladott dologban való meglételéről az eladó a vevőt biztosította. Nem szükséges, hogy ez a kijelentés épen a szerződéskötéskor történt legyen; elegendő, ha a tárgyalások folyamán történt a dolog kérdéses tulajdonságára nézve az eladó részéről oly komoly kijelentés, amelyről az eladónak tudnia kellett, hogy a vevő arra épít, és a vételt arra tekintettel köti meg. Ily kikötött tulajdonság az is, hogy az eladó a gyógyszerár évi bruttó forgalmát 23—24.000 pengőben jelöli meg, ennek kimutatása végett az egyes hónapok forgalmát le is írja, holott a valóságos évi forgalom csak 6—7.000 pengőre tehető. (P. IV. 3878/1936.).

*

A P. VI. 3540/1936. sz. ítélet *ügyvédet rágalmazó sajtóközleményért* 1.000 pengő *nem vagyoni kárt* állapít meg és megállapítja, hogy a St. 39. és 40. §§-ai értelmében *nem vagyoni kár* jár akkor is, ha a sértett vagyoni kárt egyáltalában nem is szenvedett. (Hasonló döntés a tavalyi évfolyamunk 596. oldalán közölt P. VI. 1191/1936. sz. ítélet.).

A P. I. 3137/1936. sz. ítélet szerint csupán baleset elszívéseért a sérültnek *nem vagyoni kárra* nincsen igénye, hanem csak *feltűnő eltorzulás* vagy a sértett érvényesülésének *egész életére kiható* lényeges *megnehezülése* esetén. A P. I. 2994/1936. sz. ítélet szerint az ügyvéd, akinek egyik lába baleset folytán megrövidült, szintén nem kérheti eszmei kártérítés megítélését, mert nincsen elegendő alap arra, hogy ez a testi fogyatkozás csökkenthetné a felperes emberi értékét vagy hátrányosan befolyásolhatná egész életére kihatóan az ő érvényesülését. A vagyoni kár megítélésénél is abból indult ki ugyanezen esetben a Kúria, hogy a közönséges tapasztalat alapján nem lehet megál-

lapítani, mintha a sánta vagy a mozgásban egyébként akadályozott ügyvédet a jogkereső közönség pusztán ebből az okból kevésbé venné igénybe.

Baleseti járadékkövetelés *biztosítása* csak *veszélyeztettség* esetében követelhető. A P. I. 2856/1936. sz. ítélet szerint a követelés veszélyeztetett voltát és ezen az alapon a biztosítás szükségességét csak akkor lehetne megállapítani, ha az alperes olyan magatartást tanúsított volna, amely *törzsvagyonának elidegenítésére* vagy őt megillető haszonélvezeti jogról ellenszolgáltatás nélkül való lemondásra engedne következtetést. A P. I. 3316/1936. sz. ítélet szerint egymagában abból, hogy az alperesnek tartozásai vannak, még nem következik az, hogy a felperes járadékkövetelése veszélyeztetve van, főleg ha az alperes vagyonának cselekvő állapota tartozásainak összegét jelentős mértékben meghaladja.

*

Két döntés érdekesen mutatja, hogy a H. T. rendelkezéseinek minő kihatásai lehetnek az örökjogban is. Házastársak között a durva bánásmód csak akkor érdemtelenségi ok, ha az oly mértékű volt, hogy annak alapján az örökhagyó a H. T. 80. §-ának a) pontja alapján a házasság felbontását kérhette és azt kérte is vagy csak azért nem kérte, mert ebben akadályozva volt (P. I. 3341/1936.). Ez az ítélet tehát megbocsátottnak tekintti azt a durva bánásmódot, amelyet az örökhagyó legalább is nem akart házasságbontó per megindítása útján megtorolni. Ugyanebből az alapból indul ki a P. I. 1813/1936. sz. ítélet is. Az indokolásból kivethető az, hogy a H. T. 83. §-ában körülírt. hathavi határidő elmulasztásának örökjogi szempontból is a megbocsátással egyenlő hatálya van; figyelembe jönnek azonban a hat hónapnál régebbi okot képező tények, ha vannak újabb okok is és ezek mellett a régebbiek támogató okok gyanánt érvényesíthetők. Viszont nem vehető megbocsátásnak az, ha a házasfelek elhagyásos bontóper lefolytatásában egyeztek meg, mert habár az ezen alapon megindított bontópernek alapja nem volt, feltehető, hogy az örökhagyó e bontóper nem sikerülte esetében a H. T. 80. §-a a) pontja alapján megindította volna a bontópert.

Végrendelet visszavonása is *visszavonható*, mert ezt a törvény nem tiltja és mert minden egyoldalú, mások által el nem fogadott nyilatkozatot bizonyos korlátok között vissza lehet vonni. Ennek a visszavonásnak az 1876: XVI. t.-c.-ben megállapított módon kell történnie és szükséges, hogy a visszavont végrendelet meglegyen, mert így az örökhagyó akarata kétség kívül megállapítható (P. I. 3341/1936.).

*

Annak eldöntése, hogy *vagyonilletőség megállapításánál* számbavehető-e a kereskedelmi vagy iparüzem *eszmei értéke* és ez mennyit tesz ki, az talapul vett tényezők mérlegetése alapján a bíróság feladata. Csak az üzletbe fektetett tőkének és az üzletet folytató személyes tevékenységnek hozadékát meghaladó jövedelem vehető számításba az üzleti eszmei érték alapjaként (P. IV. 4963/1936.). A *goodwill* fogalmának a bírói gyakorlat által való elismerése lépésről-lépésre halad előre.

*

Ha az üzlethelyiség szerződéses átvétele esetén épp az üzlet legértékesebb része — az adott esetben a *vevőkör* — megát az átvétőre, az *üzletátruházás* megtörténte már ebből a tényből is megállapítható. Az üzletátruházás jogszabályai *vásárcsarnoki elárusító hely*l biró kereskedőkre is alkalmazást nyerhetnek, mert ezeknek is van állandó vevőkörük. Ha a huzamosabb ideje árusítóhelyet biró apának a fia rövid ideig külön elárusító helyet tart, majd azt engedéllyel elcseréli apjával és az apa rövid idővel utóbb a saját árusító helyét megszünteti, úgy a fiut üzletátvevőnek kell tekinteni, mert mestenkélt és az üzletátruházást leplezni szándékoló eljárása őt az üzletátruházó tartozásainak fizetése alól nem oldhatja fel (P. VII. 4422/1936.).

*

A részvénytársaság *igazgatósági tagja* az ügyvitel ellenőrzése körében nem köteles a társaság *fióköntézetének* olyan *napi ügyleteibe* irányítóan és ellenőrzően befolyjni, amelyekről ezek a pénzüntézetli gyakorlat szerint a *főintézetnek részleges jelentést nem is adnak* (P. VII. 2857/1936.).

*

Az állandó bírói gyakorlat a magát *önállósító üzleti alkalmazottnak* azt az eljárását, amellyel önállósulását sajtó, mozi vagy körlevél útján a vevőközönség tudomására hozza, csakis *közvetlenül a kilépést követően* ismeri el jogosultnak, mivel ez, ha a volt főnök vevőkörének a megszerzését célozza is, megfelelő korlátok között a magát önállósító alkalmazott boldogulása szempontjából megengedhetőnek mutatkozik. Nem jogosult azonban az alkalmazott ezt a hirdetést hónapokon keresztül vagy hónapok mulva megismételni és a volt alkalmaztatásra való utalást állandósítottan hirdetni, mert ez mint meg nem engedhető vevőfogdosás és más munkájának a kihasználása a Tvt. 1. §-ába ütközik (P. IV. 3933/1936.).

*

Ha a fél valamely *jogorvoslat igénybeveteléről lemond*, a perorvoslati jog a *mellékbeavatkozót sem* illeti meg. Ez alól csak a Pp. 80. §-ának esete tekinthető kivételnek. Ha ez az

utóbbi eset nem forog fenn, úgy a mellékbeavatkozó fellebbezését felülvizsgálati kérelemnek kell elbírálni akkor, ha a peres felek maguk ugró felülvizsgálat benyújtásában állapodtak meg. A mellékbeavatkozónak a fellebbezésben foglalt és a tényállásra vonatkozó támadásai tehát figyelembe nem jöhetnek (P. IV. 3777/1936.).

Kártérítési igény pusztá fentartása egymagában nem minősíthető a joggal való kérdésnek, amellyel szemben az ahhoz való jog fenn nem állásának bírói megállapítása szükségesnek mutatkoznék (P. VI. 2259/1936.).

Ha az ítélet *szóban kihirdetett indokolása az írásba foglalt indokolástól* el is tér, a jogorvoslat szempontjából mégis az írásba foglalt indok az irányadó (P. I. 3063/1936.).

Jogorvoslat *visszavonása* esetében a megtámadott ítélet *jogerőre emelkedése* csak a *visszavonás napjával* következik be és innen folyik a teljesítési határidő is. (Pk. V. 4101/1936.)

Nincs perjogi akadálya annak, hogy perújítási eljárásban is új kereset legyen megindítható — az adott esetben az alapperben nem érvényesített nyugdíjrészletekre (P. IV. 4018/1936.).

A házasságot érvénytelenítő ítélet ellen csak a házasság fennállása kérdésében nincs helye perújításnak, helye van azonban, amint ez egyrészt magából a törvényből, másrészt az Indokolásból kitűnik, vagyoni jogi kérdésben, így a nőtartás kérdésében (P. I. 3348/1936.) (A tavalyi évfolyamunk 244. oldalán közölt P. III. 3376/1935. sz. döntés szerint nincs helye perújításnak csupán a vétkesség kérdésében.)

A beismerés a házassági perben a házasság felbontása érdekében is részbizonyíték gyanánt egyéb támogató bizonyíték felforgása esetén (tartós különélés, előző bontóperi iratok, stb.) figyelembe jöhet (P. III. 2515/1936.).

A választott bírósági ítélet, amelyet belföldi felperes és külföldi alperes részéről megválasztott bírák a felek megállapodásának megfelelően külföldön hoztak meg, nem esik azonos elbírálás alá külföldi állami bíróság által hozott ítélettel. A szerződő feleket kötelező bizalommal és hűséggel áll ellentétben a felperesnek az az eljárása, amely szerint a külföldi alperessel megállapodik a választott bíraskodás módjában, igénybe is veszi a választott bíróság jogsegélyét és midőn a választott bíróság döntése ránézve kedvezőtlen, annak érvénytelenségét vitatja azon az alapon, hogy az külföldi ítélet. Más azonban a helyzet különleges szervezettel bíró és a felek alávetési nyilatkozatától függetlenül, önállóan működő külföldi tőzsdebíróság tekintetében, mert ez az utóbbi egy tekintet alá esik a külföldi rendes bírósággal (P. VII. 2377/1936.).

Igénypert indíthat a letevők érdekében az a pénzintézet is, amelynél a részvények a foglalás idejében közgyűlési letétben vannak. Ennek megengedésére alapul szolgál az a törvényhozói gondolat, amely köztartozások behajtása végett vezetett foglalásoknál megengedi, hogy a kisiparos vagy ügyvéd a maga ügyfeleinek érdekében ugyancsak kiigényelje a befoglalt dolgokat. Ha azonban a letevő maga igénypert indított, a bank igénykérését el kell utasítani. (P. V. 3629/1936.). *Dr. Vági József.*

A fedezeti elv érvényesülése az ingatlanvégrehajtási eljárásban.*)

Irta: *dr. Friml Antal* I—III. ker. kir. jb. titkár.

I.

A végrehajtási eljárás olyképen van szabályozva, hogy az árverésen az ingatlan becsértékét megközelítő ár lehetőleg elérésék és e cél érdekében megállapítandó az az árszint, melyen alul az ingatlan egyáltalában el nem adható.

A Vhn. 26. §-ában foglalt e tárgyú korlátozó rendelkezés mellé kapcsolódik az 5610/1931. M. E. sz. rendelet 21. §-ában megformulázott fedezeti elv; „az ingatlan végrehajtási árverésen eladni nem lehet, ha az elért árverési vételár a végrehajtató követelését megelőző rangsorban kielégítendő terheket teljesen nem fedezi”.

A fedezeti elv érvényesülése előtt az egyes végrehajtási jelzálogos hitelezők között nem volt különbség az árverés kérés és megtartás tekintetében. Ez a látszólag ma is különbség nélküli jogállás a fedezeti elv érvényesülése mellett át van törve. Az általánosan ugyanis, hogy az a legalacsonyabb vételár, amelyen az ingatlan még eladható, nem teljesen a kikiáltási árt képező becsértékhez, hanem egy bizonyos határon (Vn. 26. §.) túl, a hitelezők követelésének összegéhez igazodik, lényegesen megsűkül a végrehajtási joggal bíró hitelezők részére eddig nyitva állott azon lehetőség, hogy a leghátulsó helyen álló végrehajtási jog-

*) A fedezeti elv a német jogi irodalomnak egyik sokat vitatott problémája. A mi irodalmunk e kérdéssel nem igen foglalkozott. Indokoltnak láttuk ezért e tanulmány közreadását, bár annak egyik-másik szempontjával nem értünk egyet. Külön is hangsúlyozzuk, hogy a fedezeti elv alkalmazása a mi jogunkban csak egy ideiglenes állapotot teremt, mely semmiféle tekintetben sem akar a vételár végleges felosztásának és a hitelező egyéb jogainak prejudikálni. Behozatalának talán egyedüli oka az volt, hogy rangsorban reménytelen helyen álló hitelezők által nyakra-főre kért és az előző hitelező, valamint a tulajdonos megszarolását célzó árverési kérések hihetetlen módon felszaporodtak, anélkül, hogy más eredményhez vezettek volna, mint hogy az érdekeltet nyugtalanították és ok nélküli költségeket okoztak. (V. ö. IV. alatti végén mondottakat.) *Szerk.*